

vis kan man sige, at saa kan man altsaa begunstige den One paa den Andens Betøftning, faalebes som det blev her, jeg vil ikke sige insinueret, men omtalt som muligt. Det er ogsaa Tilfældet. Det vil være Tilfældet i det Hele taget paa saa mangfoldige Punkter ved Udvælsen af saadanne administrative Bestemmelser. Derimod har man Garantier i Ministerens Ansvar. Forsaa vidt man altsaa i Virkeligheden maatte kunne oplyse, at Ministeren i nærværende Tilfælde, hvad jeg ikke har hørt Nogen paastaa, skulde have høvt til Hensigt at ville begunstige nogen enkelt Privatmand, vilde der gaa vist være megen Grund til at klage, og saa vilde der gaa vist være megen Grund til at gjøre Ansvar gjældende. Men jeg har ikke hørt noget Mennekte, her i Salen navnlig, yttre noget Saadant; udenfor Salen kan der jo være en enkelt meget fanatisk Mand, der kan have ladet sig forlede til en saadan Inimination eller Sigtelse mod Ministeren. Jeg tror, at den vilde albeles prelle af, jeg tror ikke, at Nogen vil tro, at Ministeren i nærværende Tilfælde skulde have ladet sig lede af Hensyn til at hjælpe nogle Enkelte til at tjene nogle Penge. Det vilde ogsaa være høvt urimeligt, der var sandelig Grund nok, der kunde forklare, at Ministeren kunde blive blød om Hjertet dengang, det var Noget, som Alle, selv om man ikke stod de Forhold nær, vidste, i hvilken Grad Ministeriet dengang blev bestormet med Andragender om Udførselsfrihed tilligemed de voldsomste Klager over, at man paa Grund af Fodermangel var nødt til at slaa Dyrene ihjel, kaste dem bort osv. Det var jo fuldkommen bekiendt, og det er ogsaa tydeligt, at Ministeren albeles ikke har givet Tilladelse til saadanne Enkelte, men han gav sit Svar til den Komite, der henvendte sig til ham. De Untagelser, som dengang viste sig virksomme for Enkelte, kunde være komne mange Andre tilgode, hvis der ikke tidligere paa uklog Maade var blevet skreget Alarm i Bladene. (Berg: Det var i et Høireblad!) Var det et Høireblad? Saa skulde det sse en Ulykke. Ja, det kan godt være, at det var et Høireblad, der begyndte, men jeg tvivler ikke paa, at de andre fulgte med i Kor, jeg skulde ellers kjende meget lidt til dem. Det er imidlertid Noget, som er fuldkommen konformt med den hele administrative Virksomhed af denne Natur, at saadanne Forbud, der træffes i Genhold til Love, maa have en elastisk Natur, at man maa kunne lade dem hvile i saadanne Tilfælde, hvor det kan sse uden Fare (Munterhed). Jeg tvivler ikke paa, at det stiller sig saa morsomt for de Herrer; men jeg kan forsikre, at deres latter stiller sig endnu morsommere for mig, fordi jeg saa godt kan forstaa, hvori den ligger, nemlig i

fuldkommen Ubejendtskab med saadanne administrative Forhold som disse. For mig staar det ikke som Noget, der er saa særdeles uforklarligt, at Ministeren kan have troet at have Himmelen for noget Saadant. Hvorvidt han har truffet det Klogeste eller ikke paa dette Punkt, skal jeg i Diebliffet ikke inblade mig paa; men det siger man jo, at man vil undersøge i et Udvalg.

Formanden (Krabbe): Jeg finder det rigtigt allerede nu under disse Forhandlinger at meddele, at det bebudede Forslag til Beslutning om Nedsættelse af et Udvalg er indgivet, og at Sagen altsaa vil komme til Forhandling igjen.

Suel: Det er ikke noget Nyt, at den ærede sidste Talers Begreber ere elastiske, man har set det før; f. Ex. i Spørgsmaalet om provisoriske Finantsloves Tilladelighed eller Ikke-Tilladelighed har det ærede Medlem til forskellige Tider havt forskellige Anskuelser, det Glasieste synes at ligge for det ærede Medlem. Hvad Indtryk det ærede Medlem har faaet af Ministerens Ret eller ikke, det kan jo staa hen; men det ærede Medlem er npepe istand til at bedømme, hvad Indtryk Forsamlingen har faaet deraf, da Sagen ikke foreligger saa klart oplyst, at det er muligt at danne sig en albeles bestemt Mening om den. Navnlig foreligger det slet ikke, hvad det ærede Medlem gif ud fra, at det var Veterinærerne, paa hvis Dom den høitærede Minister støttede sit Forbud; der skal virkelig i en saadan Sag andre Faktorer tages i Betragtning end de rent veterinære. Ministeren maa først undersøge sine Love og se, om han har Ret i Kraft af dem, og har han ikke det, er det hans Pligt at søge sig en ny Lov. Rigsdagen var dengang samlet, han kunde være gaaet til Rigsdagen og have spurgt: Skulle vi udstede et Forbud mod Udførsel af Kreaturer fra Sverig? Men Nei, Ministeren gif Rigsdagen forbi, og det er dog et Spørgsmaal, som ikke alene har stor Betydning for Administrationen, men det har den allerstørste Betydning i forskjellige Retninger for det hele Land. Det er allerede fremhævet, hvilken nationaløkonomisk Betydning det har, hvilken folkeretlig Betydning det har paa Grund af de Konflitter, man ved ikke at følge Loven kan komme i. Var Ministeren kommen til Rigsdagen dengang, og var her blevet nedsat et Udvalg, som havde undersøgt Sagen, saa vilde Undersøgelsen være kommen paa det rette Tidspunkt, nemlig forinden Foranstaltningen blev truffen, nu maa det nødvendigvis, fordi Rigsdagen blev forbigaaet, komme bagefter, og saa er det jo for sent. Hvad Indtryk det ærede Medlem